

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/15/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2520010090
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2520010090.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Dušana Szabó, v trestnej veci obžalovaného M. C., nar. XX. I. XXXX v C., trvale bytom U., R. ulica XXX/XXX, pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o sťažnosti prokurátora Okresnej prokuratúry Piešťany proti uzneseniu Okresného súdu Piešťany z 27. septembra 2021, č. k. 0T/16/2020-187, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 28. apríla 2022 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sa napadnuté uznesenie zrušuje v celom rozsahu a okresnému súdu sa ukladá, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým uznesením podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku rozhodol tak, že vec obžalovaného pre skutok, ktorého sa obžalovaný podľa obžaloby Okresnej prokuratúry v Piešťanoch č. Pv 273/20/2204-9 zo dňa 10. mája 2020 dopustil tak, že dňa 08.05.2020 v čase približne okolo 20:15 hod. v obci U. na ulici R. v pohostinstve „Salon“ pristúpil k stolu kde sedel H. Y. z U., toho fyzicky napadol tak, že mu dal od chrbta facku na líce, na čo sa H. Y. postavil a chcel ho odsotiť, kedy následne pribehol k osobe páchatela I. H. z U., ktorý ho odtiahol od H. Y., kde mu počas toho obvinený roztrhol tričko čiernej farby a vyhrážal sa mu tiež slovami, že „skurvený Y. skončil si v U., vybijem Vám zuby aj stou tvojou kurvou pojebanou“ kde počas týchto slovných vyhrážok tiež povedal, že mu zabije dcéru, čím týmto jeho konaním neboli poškodenému H. Y. z U. spôsobené žiadne zranenia vyžadujúce si lekárske ošetrenie avšak konanie obvineného u neho vzbudilo dôvodnú obavu o život a zdravie jeho dcéry, a ktorý obžaloba kvalifikovala ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona postúpil Okresnému úradu v Piešťanoch, Odboru všeobecnej vnútornej správy na prejednanie ako priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb.

2. Okresný súd napadnuté uznesenie odôvodnil tým, že zo všetkých na hlavnom pojednávaní vykonaných dôkazov vyplýva jednoznačne bez akýchkoľvek relevantných pochybností, že obžalovaný skutok spáchal tak, ako bol popísaný v obžalobe.

3. Okresný súd však zároveň uviedol, že pokiaľ ide o prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, obžalovaný udrel poškodeného otvorenou dlaňou do oblasti tváre jedenkrát, išlo o bežnú facku, poškodený nemal žiadne začervenanie a následky facky v podobe závažného alebo menej závažného zranenia, ktoré by akokoľvek obmedzovali poškodeného v bežnom spôsobe života na akýkoľvek čas nenastali. Incidentu predchádzala vulgárna provokácia maloletého syna obžalovaného voči ľuďom sediacim pri stole spolu s poškodeným a obavy obžalovaného z možnej bezprostrednej odplaty poškodeného synovi obžalovaného. Obžalovaný chytil poškodeného za tričko, k jeho roztrhnutiu však došlo aj v dôsledku skutočnosti, že poškodený obžalovaného odsotil. Spôsob vykonania činu ani jeho následky potom podľa okresného súdu nemožno v prejednávanom prípade považovať za

tak závažné, aby vylučovali aplikovanie ustanovenia o materiálnom korektíve podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona. Okresný súd ďalej uviedol, že rovnako okolnosti, za ktorých bol skutok spáchaný, miera zavinenia i pohnútky obžalovaného nenaznačujú, že sa jednalo o úmyselný čin, ale impulzívne konanie obžalovaného pod vplyvom alkoholu reagujúc na vyhrotenú situáciu vyvolanú nerozvážnou vulgárnou provokáciou maloletého. Ani osoba obžalovaného, ktorý v minulosti nebol súdne trestaný a ani priestupkovo postihnutý nevyžaduje, aby bolo jeho konanie nevyhnutné posunúť do roviny trestnoprávneho postihu, čomu nasvedčuje aj správanie sa obžalovaného po spáchaní skutku, keď facku poškodenému a roztrhnutie trička v priebehu celého trestného stíhania nepopieral. Záujem spoločnosti na dodržiavaní právnych noriem bude v tomto prípade podľa okresného súdu dosiahnutý aj tým, že konanie obžalovaného bude prejednané podľa zákona o priestupkoch.

4. K prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona okresný súd v napadnutom uznesení uviedol, že vyhrážky obžalovaného smerujúce na voči poškodenému - „skončili ste v U., pozabijam vás, vybijem vám zuby“, ktorý pri ich vyslovovaní stál pred ním a bol držaný I. H. podľa vykonaného dokazovania u poškodeného dôvodnú obavu nevyvolali, pretože poškodený pri výpovedi v prípravnom konaní uviedol „viem že mňa by nezabil, o mňa nejde“. Následne už ale v rovnakom slede slov a nadávok „Zabijem ti decko“ poškodený vyhodnotil podľa názoru okresného súdu odlišne, keď o svoj život a zdravie sa neobával aj napriek tomu, že obžalovaný by ho mohol bezprostredne ohroziť, avšak vo vzťahu k dcére, o ktorej obžalovaný nevedel, že ju poškodený má, nenachádzala s ním ani v predmetnom pohostinstve dospel k záveru, že tieto vyhrážky jej smrťou sú dôvodné. Podľa okresného súdu je teda zrejme, že až vyhrážanie sa zabitím „decka“ poškodeného malo u neho vzbudiť dôvodnú obavu, že obžalovaný takéto konanie bezprostredne uskutoční, čo avšak okresný súd považoval vzhľadom na všetky okolnosti konfliktu za málo pravdepodobné. V skutkovej vete obžaloby konkretizované vyhrážky preto okresný súd vyhodnotil ako obžalovaným emotívne prednesené v stave rozrušenosti obžalovaného po tom, ako bol v stave jednoduchej opitosti, idúce na vrub aj predchádzajúcim sporom medzi deťmi obžalovaného a svedkom U. a sprostredkované aj poškodeným. Podľa názoru okresného súdu teda nebol naplnený materiálny znak obavy poškodeného z konania obžalovaného.

5. Po vyhlásení napadnutého uznesenia sa obžalovaný vzdal práva podať sťažnosť a prokurátor sťažnosť podal, ktorú následne aj písomne odôvodnil. Prokurátor v sťažnosti poukázal na to, že okresný súd o obžalobe rozhodol najskôr trestným rozkazom, ktorým obžalovaného uznal vinným podľa obžaloby a uložil mu trest, hoci argumentácia obhajoby vedúca k tomu, že skutok je potrebné posúdiť ako priestupok, mu bola už v tom čase známa tak zo sťažnosti obžalovaného proti uzneseniu o vznesení obvinenia ako aj zo záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu. Ak teda okresný súd po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že skutok sa stal, je potom nepochopiteľné, že pokiaľ okresný súd o obžalobe rozhodol trestným rozkazom, následne zmenil právny názor a vec kvalifikoval ako priestupok z dôvodu absencie závažnosti skutku. Podľa prokurátora o tom, že skutok je potrebné posúdiť ako trestný čin a nie ako priestupok svedčia absencia konkrétnych a právne relevantných skutočností, ktoré by dostatočne odôvodňovali aplikáciu ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona, ďalej skutočnosť, že obžalovaný spáchal dva násilné trestné činy proti poškodenému, ktorý incident nevyprovokoval ako aj skutočnosť, že obžalovaný konal v priamom úmysle a bez ľútosti nad svojim konaním. Prokurátor ďalej uviedol, že to bol syn obžalovaného, ktorý svojim vulgárnym správaním vyvolal incident, ďalej že obžalovaný bol objektívne vlastníkom strelnej zbrane a streliva, ďalej že skutok bol spáchaný na verejne exponovanom mieste. Prokurátor tiež poukázal na to, že poškodený jednoznačne uviedol, že mal po tomto incidente strach o svoju dcéru a že obžalovaný konal pod vplyvom alkoholu, pričom ani v priebehu konania a ani na hlavnom pojednávaní neprejavil ľútosť nad svojim konaním a svoje konanie obhajoval rovnako ako jeho syn, ktorý hádku vyvolal. Prokurátor preto navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného zákona zrušil a okresnému súdu uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

6. K sťažnosti prokurátora sa obžalovaný vyjadril prostredníctvom svojho obhajcu a vo vyjadrení uviedol, že najpodstatnejším bol výsluch svedka C. U., ktorý na hlavnom pojednávaní konanom dňa 16. júna 2021 uviedol, že počas incidentu došlo len k jednej facke a celý incident bol poznačený vzájomnými verbálnymi útokmi. Obžalovaný nerozumie vyjadreniu prokurátora, že by sa mal zo svojho skutku chcieť vyviníť, pretože potýčku medzi ním a poškodeným priznal a priznal aj to, že dal poškodenému facku a nerozumie ani tvrdeniu prokurátora, že by mal v konaní pred súdom svoje konanie oľutovať, nakoľko išlo len o jedinou facku a jedno roztrhnuté tričko. Obžalovaný ďalej uviedol, že doposiaľ nebol súdne trestaný

a ani priestupkovo postihnutý, nie je bitkár a v jeho prípade išlo len o ojedinelé konanie. Obžalovaný má za to, že intenzita útoku v tomto prípade nebola tak veľká, aby naplnila znaky trestného činu. Obžalovaný ďalej uviedol, že vulgárne správanie sa jeho syna nemá žiaden súvis s predmetným konaním, pričom ak sa tak jeho syn správal, potom to neznamená, že by obžalovaný mal byť trestne stíhaný a vzatý príslušníkmi polície do cely predbežného zadržania. Obžalovaný tiež uviedol, že v čase incidentu bol pod vplyvom alkoholu aj poškodený, pričom podľa jeho názoru išlo o „krčmovú bitku“, ktorá nemala byť riešená v trestnom konaní, ale v priestupkovom konaní. Obžalovaný tiež poukazuje na to, že z výpovede svedka C. U. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 16. júna 2021 vyplynulo, že nielen obžalovaný sa vulgárne vyjadroval a nadával poškodenému, ale aj zvyšné osoby sa prekrikovali a vulgárne nadávali. K poukazu prokurátora na vlastníctvo zbrane obžalovaný uviedol, že táto skutočnosť je nepodstatná, pretože v prejednávanej príhode zbraň použitá nebola a ani iným spôsobom sa v priebehu konania na ňu nepoukázalo. Obžalovaný ďalej uviedol, že údajné vyhrážanie sa dcére poškodeného mali počuť len poškodený a jeho družka a dodal, že pokiaľ by poškodený skutočne mal mať strach o svoju dcéru, políciu mohol zavolať sám a nie jeho priateľka. Podľa obžalovaného práve skutočnosť, že políciu volala družka poškodeného a nie on sám spolu so skutočnosťou, že poškodený nezotrval na mieste incidentu dokazujú, že poškodený strach o svoju dcéru nemal. Obžalovaný súvislosti s poukazom prokurátora na to, že k napadnutiu poškodeného došlo na verejne exponovanom mieste poukazuje na judikatúru, podľa ktorej nie každé napadnutie druhej osoby na mieste verejnosti prístupnom možno považovať za spáchanie trestného činu výtržníctva a zároveň na prípad napadnutia spisovateľa U. N., ktoré bolo riešené v priestupkovom konaní. Obžalovaný tiež poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave z 23. októbra 2012, sp. zn. 3To/98/2012, v ktorom krajský súd vyslovil názor, že konanie tam obžalovaného bolo potrebné posudzovať ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu a nie ako trestný čin výtržníctva.

7. Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku Pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán
a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

8. Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku Nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak
a) nie je prípustná,
b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo
c) nie je dôvodná.

9. Podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku Ak nezamietne nadriadený orgán sťažnosť, zruší napadnuté uznesenie, a ak je podľa povahy veci potrebné nové rozhodnutie,
a) rozhodne vo veci sám, alebo
b) uloží orgánu, proti ktorého rozhodnutiu sťažnosť smeruje, aby vo veci znovu konal a rozhodol, s výnimkou rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe podľa § 72 ods. 1 písm. a), d) až f), rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe, ak súd prvého stupňa rozhodol o väzbe po podaní obžaloby alebo návrhu na schválenie dohody o vine a treste podľa § 76 ods. 3, 4 alebo 10, rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o pokračovaní v ochrannom liečení, prepustení z ochranného liečenia alebo ukončení ochranného liečenia, ak predseda senátu rozhodoval pred ukončením výkonu trestu podľa § 446a ods. 3 alebo 4 a rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o návrhu na umiestnenie odsúdeného v detenčnom ústave podľa § 462.

10. Podľa § 194 ods. 2 Trestného poriadku Ak je chybná len časť napadnutého uznesenia a možno ju oddeliť od ostatných alebo ak sa týka sťažnosť len časti uznesenia, obmedzí nadriadený orgán svoje rozhodnutie podľa odseku 1 len na túto časť.

11. Krajský súd na základe riadne a včas podanej sťažnosti, ktorú podala oprávnená osoba podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora je dôvodná.

12. Vo vzťahu k ustáleniu skutkového deja krajský súd po preštudovaní spisu okresného súdu konštatuje, že okresný súd na základe dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní dospel k správnym skutkovým zisteniam a tieto aj v napadnutom uznesení vyčerpávajúco odôvodnil. Okresný súd správne poukázal na výpovede poškodeného H. Y. a výpovede svedkov C. U. a Z. G., z ktorých v spojení aj

s výpoveďou obžalovaného bolo bez dôvodných pochybností preukázané, že obžalovaný dňa 8. mája 2020 v čase približne o 20.15 hod. v obci U. na ulici R. v pohostinstve „Salon“ pristúpil k stolu, pri ktorom sedel aj poškodený H. Y., ktorého obžalovaný fyzicky napadol tak, že mu dal od chrbta facku na líce, pričom fyzické napadnutie poškodeného fackou vo svojej podstate obžalovaný ani nerozporoval. Pokiaľ ide o ďalší priebeh skutkového deja, teda že poškodený sa po facke postavil a chcel obžalovaného odsotiť, kedy následne pribehol k obžalovanému I. H. z U., ktorý obžalovaného odtiahol od poškodeného, počas čoho obžalovaný poškodenému roztrhol tričko čiernej farby a vyhrážal sa mu tiež slovami, že „skurvený Y. skončil si v U., vybijem Vám zuby aj stou tvojou kurvou pojebanou“ kde počas týchto slovných vyhrážok tiež povedal, že mu zabije dcéru, čo u poškodeného vzbudilo dôvodnú obavu o život a zdravie jeho dcéry, toto preukazujú výpovede poškodeného a svedkyne Z. G. a čiastočne aj výpoveď svedka C. U.. Keďže ďalší svedkovia, ktorí mali možnosť vnímať jednotlivé fázy predmetného skutku tieto verbálne vyhrážky obžalovaného nepočuli a obžalovaný vyhrážanie sa popieral, okresný súd hodnotil všetky dôkazy jednotlivo i vo vzájomnom súhrne aj s ďalšími na hlavnom pojednávaní vykonanými dôkazmi. Obžalovaný poprel, že by sa poškodenému vyhrážal zabitím jeho dcéry a bránil sa predovšetkým tým, že sa poškodeného pýtal, či by sa mu páčilo, keby on bil deti poškodeného. Okresný súd správne poukázal na rozpor medzi výpoveďou svedka I. H., ktorý vypovedal, že obžalovaný a poškodený po sebe niečo kričali a on vôbec nerozumel čo po sebe kričia a výpoveďou svedkyne G., ktorá v podstate tvrdila, že poškodený bol počas slovných atakov obžalovaným ticho a nič nehovoril a uviedol, že na jednej strane výpoveď svedka I. H. obžalovaného neusvedčuje z vyslovenia vyhrážok, ktoré mu obžaloba kladie za vinu, taktiež ale z jeho výpovede vyplýva, že vôbec nerozumel čo po sebe obžalovaný a poškodený kričali. Správny je preto záver okresného súdu, že výpoveď menovaného svedka nemohla vyvrátiť ani potvrdiť, aké slovné ataky mali zo strany obžalovaného voči poškodenému zaznieť a správny je aj záver okresného súdu, že z výpovede svedka I. H. vyplýva, že obžalovaný nebol v rámci slovnej výmeny po facke ticho. K uvedenému potom pristupuje aj výpoveď svedka U., ktorý počul obžalovaného hovoriť, že je pánom v U. a že ich (rozumej rodinu poškodeného) z U. dostane a že siahne aj na decká. Aj krajský súd preto v zhode s okresným súdom zastáva názor, že vykonaným dokazovaním neboli preukázané dôvodné pochybnosti o pravdivosti a dôveryhodnosti výpovedí poškodeného a svedkyne G. v časti týkajúcej sa skutočnosti, že obžalovaný sa mal poškodenému vyhrážať, a to i napriek tomu, že svedkovia C., I. C. a D. Q. vyhrážky obžalovaného nepočuli, pretože aj z ich výpovedí vyplynulo, že medzi poškodeným a obžalovaným došlo po facke k hádke, teda že medzi poškodeným a obžalovaným prebehla slovná výmena.

13. Krajský súd sa však nestotožňuje s úvahami okresného súdu o možnosti aplikovania ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého Nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

14. Pokiaľ ide o prečin výtržníctva podľa § 364 Trestného zákona, jeho objektom sú primárne medziľudské vzťahy a určité zásady slušného správania na verejnosti alebo na mieste verejnosti prístupnom. Za hrubú neslušnosť sa považuje úmyselné konanie závažnejšieho charakteru, ktoré je v rozpore so zásadami slušného správania v oblasti medziľudských vzťahov, ďalej také konanie, ktoré závažným spôsobom narušuje morálne zásady buď v oblasti sexuálnej, alebo ktoré hrubým spôsobom útočí na česť a vážnosť občanov. Výtržnosťou je konanie, ktoré závažnejším spôsobom narušuje verejný poriadok a pokoj. Na rozdiel od hrubej neslušnosti spravidla spočíva v násilnom konaní, pričom sem spadajú najmä fyzické napadnutia iných osôb, ničenie majetku, rušenie priebehu tanečnej zábavy, športového či kultúrneho podujatia, či zhromaždenia. Z uvedeného je zrejmé, že pojmy hrubá neslušnosť a výtržnosť sa v mnohom prelínajú, avšak aby išlo o trestný čin výtržníctva podľa § 364 Trestného zákona, musí ísť o taký zásah do medziľudských vzťahov či zásad slušného správania, ktoré ich narušuje hrubo, to znamená vo zvýšenej miere, pričom nestačia menej závažné, bežné, alebo obvyklé prejavy takého rušenia.

15. Z dokazovania vykonaného pred okresným súdom vyplynulo, že obžalovaný sa fyzicky na mieste verejnosti prístupnom dopustil výtržnosti tým, že napadol poškodeného tým, že mu dal facku. Napadnúť iného možno vo všeobecnosti slovne, ako aj fyzicky, pričom kým verbálne útoky by sa mali za trestný čin výtržníctva podľa § 364 Trestného zákona považovať iba v mimoriadne krajných prípadoch, najmä ak ide o verbálne napadnutie sprevádzané hlasnými a vulgárnymi nadávkami, fyzické útoky je potrebné posudzovať oveľa prísnejšie. Krajský súd poukazuje na skutočnosť, že obžalovaný napadol poškodeného, ktorý v čase útoku sedel za stolom v pohostinstve a sedel otočený chrbtom

k obžalovanému. Poškodený pritom príčinu na napadnutie obžalovaným nezadal, hoci obžalovaný na hlavnom pojednávaní vypovedal, že tak urobil preto, aby zamedzil útoku na svojho syna. Táto obrana obžalovaného však bola vykonaným dokazovaním vyvrátená. Celému incidentu pritom predchádzal slovný vulgárny útok syna obžalovaného, ktorý poškodeného a s ním sediace osoby pri jednom stole pozdravil vulgarizmami, čo potvrdil nielen poškodený, ale aj obžalovaný a jeho syn. Namiesto toho, aby obžalovaný zahriakol svojho syna a primäl ho k tomu, aby sa ospravedlnil, resp. aby sa on sám za konanie svojho syna ospravedlnil, sa obrazne povedané k svojmu synovi pripojil a fyzicky napadol poškodeného, ktorý jeho útok žiadnym spôsobom nevyvolal. Neobstojí pritom argumentácia okresného súdu, že išlo „len o bežnú facku“ a že poškodený nemal žiadne začervenanie a ani žiadne následky v podobe závažného alebo menej závažného zranenia, ktoré by ho obmedzovali v bežnom spôsobe života. Bežné napadnutia sa totiž od trestných činov proti životu a zdraviu odlišujú práve spôsobeným následkom, pričom v ich počiatočnej fáze odlišnosti nemajú. Sú to preto práve okolnosti prípadu a spôsob spáchania tohto prečinu, ktoré v konečnom dôsledku spôsobujú ten následok, že závažnosť konania obžalovaného je potrebné posúdiť za vyššiu ako nepatrnú. Ani skutočnosť, že obžalovaný doposiaľ nebol súdne trestaný a ani priestupkovo za obdobné konanie postihnutý pritom podľa názoru krajského súdu na uvedený záver nemá vplyv. Pokiaľ by totiž skutkovú podstatu tohto trestného činu tvorilo predchádzajúce priestupkové postihnutie za obdobný čin /ako je tomu napr. v prípade prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g) Trestného zákona/, bolo by to v skutkovej podstate prečinu výtržníctva v Trestnom zákone aj vyjadrené.

16. Pokiaľ ide o prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona, objektívna stránka tohto prečinu spočíva vo vyhrážaní sa inému smrťou, ťažkou ujmu na zdraví alebo inou ťažkou ujmu, a to takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu. Obligatórnou zložkou objektívnej stránky je teda aj spôsob spáchania trestného činu, ktorý musí byť taký, aby z neho vyplynul obligatórny následok v podobe možnosti vzbudenia dôvodnej obavy, teda netreba, aby táto obava naozaj vznikla. Samotná vyhrážka musí byť mienená vážne, avšak nie z hľadiska úmyslu jej naplnenia, ale z hľadiska úmyslu jej vyslovenia, teda že ju človek chcel vysloviť a mala pôsobiť ako vyhrážka. Zároveň úmysel musí smerovať k takému spôsobu vyjadrenia vyhrážky, aby bol spôsobilý vyvolať dôvodnú obavu z tejto vyhrážky. O vyhrážku nejde v prípade, keď človek v bežnom hneve alebo v inej bežnej komunikácii použije z hľadiska slovného výkladu vyhrážku, avšak z celého kontextu je jasné, že človek tento prejav nemyslel tak, že by ho chcel realizovať a ani tak, že by chcel v adresátoch tohto prejavu vyvolať skutočnú obavu z možnosti realizácie tejto vyhrážky. Vyhrážka musí byť prednesená takým spôsobom, resp. za takých okolností, že môže vzbudiť dôvodnú obavu z jej naplnenia, resp. z naplnenia nejakého jej variantu.

17. Krajský súd poukazuje na to, že obžalovaný svoje vyhrážky poškodenému adresoval bezprostredne potom, ako poškodeného fyzicky napadol a zároveň počas toho, ako obžalovaného svedok I. H. od poškodeného odtiahol. Neostalo teda len pri fyzickom napadnutí poškodeného, ale obžalovaný vo svojom protiprávnom konaní pokračoval, a to aj v čase, kedy sa tretia osoba snažila konflikt vyvolaný obžalovaným ukončiť, resp. prerušiť. Bez významu pritom nie je ani skutočnosť potvrdená samotným obžalovaným, že poškodený spolu so svedkom U. mali v minulosti napadnúť syna obžalovaného, teda motív útoku obžalovaného na poškodeného možno nájsť aj v udalostiach, ktoré konfliktu v pohostinstve mali predchádzať. Z vykonaného dokazovania pritom podľa názoru krajského súdu vyplýva, že obžalovaný svoje vyhrážky mienil vážne v tom zmysle, že chcel u poškodeného vyvolať obavu z možnosti realizácie ním vyslovených vyhrážok, pretože konflikt, ktorý obžalovaný v pohostinstve vyvolal nebol konfliktom, ktorý by vznikol náhodne a ktorému by nič nepredchádzalo. Ako už krajský súd konštatoval v bode 15, obžalovaný na vulgárne oslovenie poškodeného a osôb s ním sediacich pri jednom stole nereagoval adekvátnym spôsobom, naopak sám konflikt vyvolal, zjavne prechováajúc voči poškodenému negatívne emócie majúce pôvod v minulých udalostiach. Za takýchto okolností potom nemožno dospieť k záveru, že vyhrážky vyslovené obžalovaným neboli mienené vážne, a to o to viac, že tieto nasledovali bezprostredne po fyzickom napadnutí poškodeného. Zároveň krajský súd poznamenáva, že z napadnutého uznesenia nie je zrejmé, ako okresný súd dospel k záveru, že obžalovaný o dcére poškodeného nevedel, pretože ide len o tvrdenie obžalovaného, ktoré je ale logicky v rozpore s jeho vyhrážkou vo vzťahu k dcére poškodeného, ktorú by obžalovaný nemohol vysloviť, pokiaľ by o dcére poškodeného skutočne nevedel. Nedáva totiž zmysel, aby sa obžalovaný poškodenému vyhrážal zabitím jeho dcéry, o ktorej existencii údajne ani nemá vedomosť.

18. Krajský súd ďalej uvádza, že pri posúdení možnosti vzniku dôvodnej obavy nie je rozhodujúce len subjektívne vnímanie poškodeného, pretože v opačnom prípade by to bol len poškodený, ktorý by

určoval, kedy páchatel' naplní skutkovú podstatu prečinu nebezpečného vyhrážania. Potrebné je preto vyhodnotiť všetky okolnosti stíhaného skutku, najmä (ale nielen) čo spáchaniu skutku predchádzalo, kde bol skutok spáchaný, za akých okolností, zohľadniť osobu obžalovaného atď.. Krajský súd sa preto nestotožňuje s argumentáciou okresného súdu na str. 13 napadnutého uznesenia, kde okresný súd uviedol, že naplnenie vyhrážky zabitím dcéry poškodeného zo strany obžalovaného považuje za málo pravdepodobné, resp. túto argumentáciu nepovažuje za relevantnú. Ako je uvedené v bode 17, pri prečine nebezpečného vyhrážania je dôležité posúdenie toho, či vznikla dôvodná obava z možnosti uskutočnenia vyhrážky a nie posúdenie toho, či by páchatel' svoje vyhrážky aj skutočne realizoval, pretože podstata konania páchatel'a je v tom, že svoje vyhrážky mieni vážne, teda že páchatel' vyhrážku chcel vysloviť a táto mala pôsobiť ako vyhrážka (viď bod 16). Pokiaľ bol poškodený zo strany obžalovaného fyzicky napadnutý, hoci príčinu na svoje napadnutie nezadal a pokiaľ sa obžalovaný bezprostredne po takom napadnutí poškodenému vyhrážal, potom je z týchto okolností nutné uzavrieť, že vyhrážky obžalovaného skutočne dôvodnú obavu vzbudiť mohli.

19. K poukazu obhajcu obžalovaného na prípad spisovateľa U. N. krajský súd uvádza len toľko, že každý prejednaný prípad je jedinečný, a preto krajský súd nebude komentovať rozhodnutie iného súdu. Pokiaľ obhajca obžalovaného poukazuje na judikatúru týkajúcu sa prečinu výtržníctva, krajský súd upriamuje pozornosť obhajcu na body 14 a 15, v ktorých odôvodňuje, prečo je konanie obžalovaného potrebné subsumovať pod uvedenú skutkovú podstatu.

20. Zhrnúc uvedené preto bude povinnosťou okresného súdu v novom konaní pri viazanosti právnym názorom krajského súdu o obžalobe rozhodnúť rozsudkom, pretože skutok spáchaný obžalovaným nie je možné posúdiť len ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

21. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0 (§163 ods. 4, § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.